

Z Kojetína. V posledním čísle »Pozorovatele« podkuřují se vzájemně zdejší vůdcové černé armády. První chválí druhého, jak statečně a obětavě roznáší večer v Kojetíně pod černou hazukou ukryté klerikální tiskoviny, kterými se štvě nevědomý lid proti svým přátelům, v nichž se štvou mnohdy rodiče proti svým dětem a naopak. Druhý vůdce chválí opět prvního, jak výtečně dovedl secvičiti ukrutně těžký kus divadelní: »Cesty boží jsou nevyzpytatelné« anebo »Pasačka z Lúrd«. Veliká odvaha prý to byla takový kus u nás předvésti. Já pravím, že k tomu nebylo potřebí žádné veliké odvahy, postačila k tomu docela jen odvaha zaječí. Či koho se báli? Obyvatelstvo zdejší je velmi mírumilovné. Rádi si vypijí skleničku piva, rádi v pokoji si vykouří doutniček, jen jim dejte svatý pokoj, nemilují štáralů. Publikum na divadle skládalo se z dětí, starých panen, Terezek, z katolických tovaryšů, z orlů, orlic i orličat a ještě z jiných spolků založených ku větší cti a slávě stavu kněžského, pak ze starých bab, eh pardon, byly mezi nimi i naše spanilé dámy ze špice, ba i Sokolky. Ty poslední snad se zapomněly, budou zajisté budoucně více uvažovati o sokolské disciplíně a o slovech, jež uvedeme níže. A jaké nadšení bylo po představení! Ze všech stran se to hrnu-

lo k režisérovi, tiskli mu ruce, potřásali jimi, gratulovali, sladce se usmívali na mladého velebníčka, a jedna řeč plynula z úst lidu toho, že to je ten, kterýž přijíti měl už dávno. Opakovat prý by se to mělo, šveholily líbezně naše dámy i ostatní, prý by se zkažený svět hned napravil. »Opakovat, opakovat!« cvrlikalo ze všech zobáčků orličat. A opakovalo se v pondělí velikonoční. Přišli zase. Věříme. Slepého můžeš voditi, kudy chceš, neví, jaké máš s ním záměry. O ceně a souhře kusu samého zmiňovati se, bylo by více než zbytečno. Jaký kus, takové publikum, jaké publikum, takový kus. Jenom to poznamenati dlužno, že často místo nábožného rozjímání mohl se divák smíchem ukuckati. Pasačka z Lúrd byla jaksi úvodem k další činnosti černých pánů. Tímto kusem měli se zalepiti rodičům oči, aby nepoznali pravého záměru, chtěli si jím upravit cesty k lapání orlů, orlic a orličat. Příští kus už nebude »svatý«, neboť kusem »Pod peruti orla« budou loviti naši mládež. Už se cvičí a dle ohlášení bude se brzy hráti. Dříve, nežli tam zase naše ženy a dcery vstoupí, prosíme, aby uvažovaly o slovech, která mluví o ženách ne rotschildovský Machar, ale nejslavnější světové církve římskokatolické a svaté sněmy církevní. Svatý apoštol Pavel: »Žena mlčíž ve shromáždění.« Sv. Augustin: »Čím nábožnější je žena, tím více je v ní náklonnosti k rozpustlosti, a pod záminkou nábožnosti kryje se lest anebo jed smilstva.« Koncil nicejský: »Žena je branou do pekel, cestou k nepravostem, žahadlem škorpionovým a neprospěšným tvorem.« Jiný koncil uvažoval vážně o tom, má-li žena vůbec duši . . .